Принцеса жорсткого спорту

Вечірні сукні та ранкові… нокаути

При словах «жінка, дівчина» у свідомості зазвичай спливає щось ніжне, миле – така собі квітка. Але, як у троянд, у дівчат часто бувають шипи… Напередодні Міжнародного жіночого дня ми зустрілися з бронзовою призеркою чемпіонату Європи з боксу Веронікою КОРЕЦЬ і поговорили про те, чому дівчата обирають бокс, чи є у жінок-боксерів кодекс честі й чи варто взагалі дівчинці приходити саме в цей вид спорту…

– Вероніко, чому ви обрали саме бокс – не зовсім стандартний вид спорту для дівчини?

– По-перше, мій тренер – брат Андрій, він мене й зацікавив цим спортом. У бокс я прийшла у 12 років. Узагалі, я кандидат у майстри спорту з плавання, але в один момент подивилася бої наших спортсменів і зацікавилася боксом. Якось так вийшло, що мені сподобалося.

– Розкажіть про себе як плавчиню: де займалися і чому пішли з плавання?

– Займалася в «Авангарді». Мені стало нудно, тому вирішила спробувати себе в боксі.

– Що мотивує дівчат виходити на ринг і підставляти себе під удари суперниць?

– Якщо виступати на європейському рівні, то мотивація в тому, щоби представити нашу країну – Україну, показати якісь результати. А взагалі – потрібні внутрішнє бажання, можливо, переповнення якимись почуттями…

– Скільки разів на день відбуваються тренування?

– Я займаюся щодня крім неділі. Це три тренування на день.

– Як поєднуєте навчання (11-й клас) і триразові тренування?

–Потрібно все встигати *(сміється. –* **Авт.***)*. Треба в чомусь собі відмовляти…

– Що необхідно, щоб досягти успіху в боксі?

– Потрібно завжди бути у вазі, правильно харчуватися, нормально спати – це ключове. І, звичайно, все повинно бути збалансовано.

– На передноворічній асамблеї Національного олімпійського комітету Чернігівської області було кілька дівчат-боксерок, які ефектно виглядали у вечірніх сукнях. Чи були ви в їх числі?

– Ні, я тоді не змогла бути присутньою.

– І все ж – як поєднувати бокс, де завжди є ймовірність отримання травми, та красу? І чи є у дівчат якийсь кодекс честі: наприклад, не бити по обличчю, щоби не було шрамів?

– Ні, ми всі б'ємо одна одну по обличчю. Дівчата нічим не відрізняються від чоловіків і також можуть займатися боксом, отримувати розсічення та вдягати сукні й поєднувати спорт із гарним зовнішнім виглядом. Я не боюся ушкоджень. Усе швидко загоюється, є косметика…

– Які у вас плани у боксі та чи плануєте коли-небудь стати професійною боксеркою?

– Звичайно, планую. Наразі попереду у мене чемпіонат Європи, потім, можливо, якщо зроблю вагу, потраплю на молодіжну Олімпіаду цього року, а далі хочу потрапити на Олімпіаду дорослу…

– Ви кілька разів казали «зроблю вагу». Взагалі у боксі, наскільки відомо, є значна різниця у вазі спортсмена у період змагальний та період поза змаганнями. Скільки максимально доводилося скидати перед змаганнями?

– Так, це у спортсменів часто буває, але я дійшла висновку, що у вазі потрібно бути постійно – максимум плюс-мінус 2 кілограми. Треба себе тримати у певній вазі. А раніше було, що максимально перед змаганнями я худла на 5 кілограмів.

– Думаю, що багато дівчат мріють зігнати «зайві» кілограми. Як схуднути, скажемо так, «на замовлення»?

– Якщо дуже потрібно, то спортсменки одягають спеціальний термоодяг на тренування, харчуються дієтично, урізують собі калорії, максимально скорочують споживання води…

– Чому дівчатам варто обирати бокс?

– Я вважаю, що не варто. Це повинно йти від душі. Якщо ти цим «гориш», тоді ти повинна займатися боксом. Це особисте бажання. Плавання для мене було надто нудним (хоча думаю, що це в першу чергу залежить від мого характеру), а бокс відкрив мене з іншого боку: ти проявляєш свій характер, силу волі…

– У січні розпорядженням мера Чернігова Владислава Атрошенка вам було призначено персональну стипендію – 500 гривень щомісяця. Уже отримували? І якщо так, то наскільки вона допомагає?

– Так, уже отримувала. Вона справді допомагає. Зайвими ці гроші точно не будуть. Хоч би так. Але хотілося би, звичайно, більшого.

– Що би ви поліпшили у плані підтримки спортсменів з боку державних органів України?

– Я хотіла би, щоби нам надавали хороші зали, фінансову допомогу. Узагалі – щоб серйозніше ставилися до спортсменів.

– У липні 2017 року ви виграли «бронзу» чемпіонату Європи серед дівчат вагою до 63 кілограмів. Як проходили ті змагання та чи могли ви претендувати на «золото»?

– У чвертьфіналі я перемогла полячку Джулію Розансак, а у півфіналі зустрічалася з німкенею Стефанією фон Берге. Цю дівчину я раніше бачила: вона приїжджала до нас на збори. Ми стояли з нею в парах. Вона вища за мене на дві голови. Мабуть, я не була готова психологічно, не знала, як до неї «підібратися». До того ж було складно, в першу чергу морально, без свого тренера – з нами був тільки тренер збірної. Бою за 3-тє місце не було. Ми, разом із туркенею Гулчан Аргою, отримали «бронзу».

– Чи є у вас коронний удар або прийом?

– Це трійка: здвоювання лівою рукою, а потім правою, або після трійки можу закінчити лівим боковим…

– Чи відправляли ви когось у нокаут та чи відправляли у нього вас? І що при цьому відчуває спортсмен?

– Мене не відправляли та, сподіваюся, і не будуть, а я відправляла. Коли відправляєш у нокаут, відчуваєш, що ти ростеш, ти чогось навчився та можеш досягти більшого.

– Чи бояться вас хлопці та наскільки бокс допомагає або, навпаки, заважає у звичайному житті?

– Я з усіма спілкуюся добре. Мене ніхто не боїться й бокс жодним чином не шкодить моєму життю, тому що я живу цим спортом. Усе, що є в моєму житті, пов'язано з ним.

– Що би ви побажали жінкам та, можливо, самі собі на 8 Березня?

– Я зичу всім дівчатам і жінкам знаходити нові цілі та нову мотивацію, ніколи не губитися. Хочу, щоб усі пані й панянки залишалися самими собою та кохали.

Довідка «Деснянської правди»: *Вероніка Корець, 16 років. Боксерка, учениця 11-го класу Чернігівського ліцею № 32. Місце народження – Чернігів. Зріст – 165 см. Головні досягнення: двократна «бронзова» призерка чемпіонатів Європи серед дівчат (2016, 2017), п'ятикратна чемпіонка України серед дівчат. Мрія – виграти Олімпіаду та стати тренером. Улюблене місце в Чернігові – Вал. Улюблені міста у світі – Чернігів, Чернівці, Львів. Кумири – Дмитро Митрофанов та Олександр Усик.*

Інтерв'ю підготував Сергій КАРАСЬ
Фото з особистого архіву Вероніки КОРЕЦЬ

Імпреза

На честь видатного українця Леоніда Глібова

Чудового весняного дня в Чернігівській обласній універсальній науковій бібліотеці імені В. Г. Короленка урочисто нагородили лауреатів цьогорічної літературно-мистецької премії імені Леоніда Глібова – нашого видатного земляка, українського письменника. Вели це свято знаний прозаїк, очільник літературної спілки «Чернігів», головний редактор журналу «Літературний Чернігів», голова журі премії імені Леоніда Глібова Михась Ткач і завідувачка відділу краєзнавства ОУНБ імені В. Г. Короленка Ірина Каганова.

На церемонію нагородження завітала практично вся чернігівська літературна та мистецька еліта. Говорили гарно, зворушливо. І атмосфера в залі була щирою, невимушеною. Власне, йшлося не тільки про видатного класика української літератури, який тривалий час мешкав та працював на Придесенні (автора знаменитих байок, творів для дітей і пісні «Стоїть гора високая», в якій поет прославив краєвиди Седнева та річечку Снов); не лише про заслуги нинішніх лауреатів.

Звучали пропозиції поставити новий, достойний пам'ятник Леонідові Глібову на чернігівському Валу й реставрувати пам'ятник славетному байкареві на Болдиній горі; створити в Чернігові його музей; ґрунтовно та ошатно видати геніальну спадщину Леоніда Івановича, котра фактично не перевидавалася з радянських часів. Узагалі, варто говорити про феномен Чернігова, адже саме тут оселилися відомі діячі культури, які настільки полюбили наше місто, що Придесення стало для них рідним; і саме тут вони створили свої найкращі твори. Це, зокрема, Михайло Коцюбинський, котрий народився на Вінниччині, й Леонід Глібов, який родом із Полтавщини.

Майбутній видатний байкар упродовж шести років успішно навчався в Ніжинській гімназії, як і Микола Гоголь та Євген Гребінка. А переїхавши до Чернігова, почав видавати з друзями тижневик «Чернігівський листок». Причому водночас був не лише видавцем, а й редактором, кореспондентом, коректором та кур'єром. Утім, його подвижництво не оцінили: письменник потрапив в опалу, змушений був залишити роботу вчителя й кілька років мешкав у Ніжині – в адміністративному засланні. Та згодом відомий байкар таки повернувся до Чернігова й до кінця свого життя завідував тут земською друкарнею. В останні роки життя Леонід Глібов уславився і як автор творів для дітей: поезій, загадок, акровіршів…

Нагороджував лауреатів очільник літературної спілки «Чернігів» та журналу «Літературний Чернігів», які 2002 року заснували цю почесну відзнаку, прозаїк Михась Ткач. Він наголосив, що Україна й Чернігівщина мають пишатися таким справжнім Патріотом і видатним Подвижником, як Леонід Глібов; це – письменник світового рівня!

Тепло відгукнувся Михайло Михайлович і про лауреатів попередніх років.

Проникливо говорили про цьогорічних достойників також знаний поет, Шевченківський лауреат Дмитро Іванов; письменник і журналіст, президент Міжнародної літературно-мистецької Академії України Сергій Дзюба; поет Василь Буденний; директор обласної універсальної наукової бібліотеки імені Володимира Короленка Інна Аліференко; завідувачка відділу краєзнавства Ірина Каганова та головний бібліограф обласної наукової бібліотеки Оксана Плаунова (яка представила прекрасно виданий тут, зусиллями бібліотекарів, біобібліографічний покажчик, присвячений життю й діяльності знаменитого земляка, «Леонід Іванович Глібов та Чернігівщина»), директор музею М. М. Коцюбинського, правнук класика Ігор Коцюбинський.

І ось настала урочиста, хвилююча мить – нагородження цьогорічних лауреатів. Поетеса, кандидат педагогічних наук, завідувачка кафедри мов і методики їх викладання Національного університету «Чернігівський колегіум» ім. Т. Г. Шевченка **Олена Мамчич** відзначена за книгу поезії «Константа». Письменник **Олег Гончаренко** з Мелітополя Запорізької області (раніше він мешкав і працював у Чернігові) нагороджений за роман «Я прошу Вас – живіть!». Заслужений журналіст України, письменник **Микола Будлянський** отримав цю почесну премію за свої талановиті краєзнавчі й художні твори про село, зокрема за книгу «Час рікою пливе». Відомий меценат і громадський діяч **Олександр Сенчик** із Парафіївки Ічнянського району нагороджений за значну благодійну, патріотичну й культурну діяльність. А чудовий вокаліст, соліст колективу концертних виконавців Чернігівського обласного філармонійного центру, заслужений артист України **Володимир Гришин** відзначений цього року за активну концертну діяльність, популяризацію та високохудожнє виконання українських народних пісень.

Також на прекрасному і зворушливому святі пролунали популярні українські пісні у виконанні капели бандуристів імені О. Вересая (улюблена пісня Леоніда Глібова «Стоїть гора високая…») та Володимира Гришина, які викликали овації в переповненій залі.

Сергій КВІТНИЦЬКИЙ

Таланти й шанувальники

Ляльковий дім і музичний вернісаж пані Валерії

Закінчення. Поч. на стор. 1.

Валерія Ігорівна встигла заочно закінчити музично-педагогічний факультет Ніжинського вишу. Одночасно з учителюванням устигала займатися тенісом, плаванням, бігом та аеробікою – тепер лише дивується, як на все вистачало сили.

У школі жінка пропрацювала 10 років, після чого вирішила поєднати свою долю з коханим. З Георгієм, болгарином, вона познайомилася випадково в метрополітені, коли їздила провідати двоюрідну сестру, що вступила до Московського державного університету. Георгій закінчив спортивну академію в Софії, а потім став будівельником.

Валерія і Георгій довго жили в Болгарії, яка дуже сподобалася жінці, а особливо припало до душі велике місто Пловдив, де вони мріяли придбати житло, адже мешкали у малому містечку Петричі, поряд із горами. Країна вразила тим, що більшість болгарок не працює, а сім'ї жили за рахунок кафе чи торгівлі. Також незвичним було бачити болгарських пенсіонерів у кав'ярнях за кавою, а не на дачі, на городі або в домашніх клопотах. Запам'яталися безліч фруктових садів, море черешень при дорогах (тих ягід ніхто не збирав). А ще хурма, лимони, гранати, персики та ківі – справжній магазин просто на деревах. Також болгари жити не можуть без свого болгарського перцю «чушки».

Так би й жило подружжя в омріяній курортній країні, та коли в Болгарії настали скрутні часи, Валерія з Георгієм вирішили переїхати до Чернігова.

Крім любові до музики у пані Валерії є ще й палка пристрасть до шиття. Вона загорілася в серці ще з 5-го класу, а в 7-му вже були пошиті власними руками модні спідниці пурпурового кольору з популярними тоді клинами та симпатичні блузки. Все це з радістю носилося й викликало неабияке захоплення у подружок.

Коли стали модними сандалі-римлянки з довгими, аж до колін, зав'язками, то й вони були швидко пошиті з доступного тоді дерматину та одразу ж протестовані на чернігівських вулицях. Сумки теж часто шилися, здебільшого – у стилі великих та практичних торб. На початковому етапі кроїти дівчині допомагали працівниці магазину, а згодом і сама навчилася.

У старших класах Валерія навіть написала листа вже відомому тоді модельєрові В'ячеславу Зайцеву з проханням узяти її на роботу до Будинку моди. Але той лист, як, напевно, й тисячі подібних, не отримав очікуваної відповіді.

Працюючи у школі, Валерія Ігорівна почала активніше шити одяг, а завдяки батькові, котрий якимось дивом діставав для доньки дефіцитні тоді журнали «Burda», поступово навчилася створювати модні куртки, спідниці, комбінезони, що розліталися між подругами. Одного разу жінка підсковзнулася і зламала ногу. Для когось це трагедія, а пані Валерії те дало змогу відпочити від

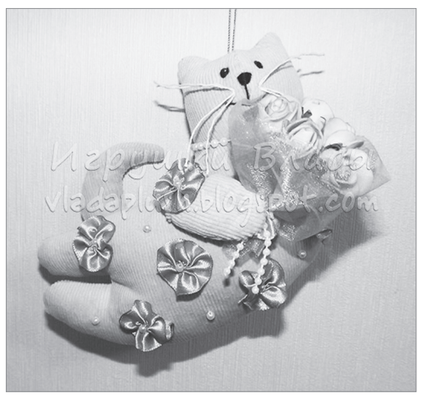

уроків та подарувало вільний час для улюбленого шиття.

Коли ж з'явився перший Інтернет за платіжними картками, Валерія Владова випадково побачила ляльку Тильду, яка вразила своєю ніжністю й тендітністю. А тому майстриня вирішила переключитися з шиття одягу на ляльок і почала потроху набиратися досвіду та експериментувати. Жінка пригадує, що перших ляльок було навіть шкода продавати, адже вони здавалися рідними, просто членами сім'ї. Але потім пані Валерія почала «умовляти» своїх ляльок переконанням у тому, що їм буде добре у нових господарів. Як там ляльки – не знаю, проте їхня авторка сама себе цим заспокоїла.

Пані Валерія каже, що за шиття сідає лише з позитивним настроєм, адже він передається на готові вироби й несе позитивну енергетику новим господарям. Окремою ж авторською особливістю її ляльок є те, що очі у них повністю вишиті, а не мальовані чи приклеєні. За переконанням майстрині, з такими очима лялька оживає.

Її ляльки – це хлопчики та дівчатка в національних костюмах, ведмедики і зайці, котики та мишенята, баранці й балерини, феї та ляльки-сплюшки (з подушкою в руці, що мають висіти неодмінно біля ліжка й допомагати швидше засинати). Слони та песики, курочки й інші тваринки. А також весільні ляльки, які піднімають настрій молодятам. Є навіть так звані «корейські ляльки», армовані дротом. Їхні руки й ноги таким чином можуть займати будь-яку позицію.

Жінка розповідає, що часто її ляльки купують дорослим. І це особливо приємно, адже означає, що лялька ввійде в дім повноправним членом сім'ї та нагадає комусь дитинство.

Майстриня бідкається, що раніше роботи можна було здавати хоча би до Мегацентру, потім – до магазину «П'ятницький». Але тепер і цього немає. Скрутне нині становище в «Алеї майстрів», що не має навіть власного виставкового приміщення. Про це й гості зі столиці часто говорять: мовляв, а чому ж у вас у Чернігові немає свого постійного мистецького «узвозу»? Адже майстри мають право на власний виставковий центр, із яким би вони отримали надійний стимул для творчості й віру у завтрашній день. Бо нині багатьом із них удається лише відшкодовувати використані матеріали – і добре, якщо лишається ще щось на прожиття.

Не так давно трапилася з жінкою ще одна халепа – несучи важку валізу, пані Валерія пошкодила хребет, після чого їй довелося перенести складну операцію. Дякувати Богу, нині все майже минулося, але був період, коли дозволялося лише лежати. І цю біду пані Валерія знову обернула на користь – жінка навчилася грати на блокфлейті, завдяки знайомому та Інтернету. І власноруч переписала купу нот для улюблених пісень та придбала й освоїла вже кілька видів флейт.

На запитання про «кухонну творчість» жінка усміхається й каже, що не дуже любить готувати, адже їй шкода часу, за який можна пошити новий виріб. Проте все ж часто балує сім'ю смачними кексами та пирогами.

А ще майстриня дуже любить тварин – у неї живуть пухнастий котик, кумедний песик чіхуахуа та папужки. А раніше були такса, галка і граки, голуби й ворони, яких часто доводилося рятувати від загибелі. Пані Валерія гадає, що, напевно, стала би ветеринаром, якщо би можна було прожити життя ще раз. Адже й мама була лікарем, і сама Валерія Ігорівна скрупульозно до всього ставиться й цікавиться медициною.

Також співрозмовниця пригадала, що колись вона і статті писала та публікувалася в «Деснянській правді». Крім того – все життя вболівала за знедолених і стражденних: збирала підписи й кошти для підтримки американських індіанців, Фонду миру, дитячого будинку в афганському Кабулі, голодних тварин у зоопарку тощо. Вважає, що якби мала багато грошей, то всі би витрачала на благодійність. Із усмішкою згадує, що подавала свою кандидатуру на будівництво БАМу й навіть до Афганістану.

Колишня вчителька з радістю пригадує своїх учнів. Декого з них вона часто зустрічає. Це громадські діячі Артем Стах і Янітта Мушинська, співачки Ярослава Барбаш та Вікторія Костогриз. Іще кілька живуть по сусідству, а нещодавно жінку впізнав таксист – теж колишній учень.

Валерія Ігорівна зізнається, що наразі їй не вистачає сцени та слухачів. Щоправда, була у жінки можливість виступити на Зеленій сцені, де грала на блокфлейті, одягнена у символічне яскраве вишите вбрання, з лялькою, що тримала капелюха для грошей, та валізкою на плечі, де зручно розташувалися кілька інших флейт, шомпол для чищення, шумові шейкери. Також майстриня ще мріє поїхати до болгарського Пловдива, де можна на флейті грати і людей звеселяти, ляльки продавати й відпочивати.

Тож лишається побажати їй здійснення найпотаємніших казкових мрій…

Ігор ГІЛЬОВ

Роби і продавай в Інтернеті: тренінги для ремісників та рукодільниць

Тонкощі продажу виробів ручної роботи через Інтернет зможуть опанувати ремісники в березні і квітні в рамках проекту «Craftit!». Тренінги відбудуться в партнерстві з «Укрпоштою», що успішно реалізує програму E-exportschool, фахівці якої ділитимуться своїми напрацюваннями з учасниками занять.

Оскільки проект «Craftit!» охоплює Полісся, до участі в ньому запрошують майстрів Київської, Житомирської, Чернігівської, Рівненської та Волинської областей.

Під час навчальних модулів учасники дізнаються про специфіку продажу виробів ручної роботи на ресурсах Crafta.ua, eBay, AmazonHandmade, Etsy і через соціальні мережі Facebook та Instagram.

Окремо тренери розкажуть про виключно практичні речі, з якими пов'язана торгівля на будь-якій платформі: доставка й оплата товару, питання безпеки та збереження, взаємодія з митницею.

Навчання проводитимуть досвідчені тренери та продавці-практики: Катерина Вітковська — Etsy, Олег Білоногий — eBay, Олександр Радич — AmazonHandmade.

Участь у тренінгах безкоштовна.

Обов'язкова умова — попередня реєстрація за посиланням: **bit.ly/polissyatrainings** до 10 березня (для першої хвилі) та 14 квітня (для другої хвилі).

Орієнтовний перелік міст, де відбуватимуться навчання:

Житомирська область — Житомир, Новоград-Волинський;

Чернігівська область — Чернігів, Ніжин;

Рівненська область — Рівне, Дубно;

Київська область — Біла Церква, Буча;

Волинська область — Луцьк, Ковель.

Точний перелік міст і дати проведення буде опубліковано згодом на сторінці проекту: **https://www.facebook.com/craft.it.eaptc/**

Більш детальна інформація за адресою: **ucidngo.craft@gmail.com**

Стежте за оновленнями: **https://www.facebook.com/craft.it.eaptc/**

ДОВІДКА

У 2017 році в рамках «Територіальної співпраці країн Східного партнерства» (http://eaptc.eu), що реалізується за кошти Європейського Союзу та за адміністрування GIZ, одержав підтримку транскордонний українсько-білоруський проект «Розвиток традиційних народних ремесел як драйвер росту малого й середнього підприємництва та самозайнятості в прикордонних громадах». Навчально-практичний блок «CraftIt! Навчися і зроби» спрямований на підвищення знань із просування хендмейд-товарів на різноманітних торгових майданчиках в Інтернеті. Стратегічна мета проекту — сприяти поширенню альтернативних способів самозайнятості населення та продемонструвати модель і алгоритми поширення такого способу заробітку у сфері креативної економіки, всебічно сприяти розвитку цієї сфери й залученню до неї якомога більшої кількості людей.

Реалізацією проекту з української сторони займаються громадські організації «Український центр інтелектуального розвитку» та «УЦГ «Світло».